

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

JULIA
JUSTISOVÁ

Slečna Emma a lev salónů

JULIA JUSTISOVÁ

SLEČNA EMMA
A LEV SALÓNŮ

PŘEKLAD

HANA JINDROVÁ

Milá čtenářko,

říká se, že jen opravdu silní muži snesou vedle sebe silnou partnerku. Platí to dnes, a ještě o něco více to bylo náročné pro muže v 19. století. Avšak jen ten, kdo sám prošel nějakými zkouškami a zocelil se v nelehkých situacích pak může sám ocenit houževnatost, odhodlání a sílu toho druhého. Tak se nelze divit bývalému důstojníkovi, lordu Maximovi v povídce Sázka o dámě, že je konsternován svou sousedkou lady Evou, která je nejen krásná, ale i nesmírně pracovitá, samostatná a odhodlaná zvelebovat hospodářství pro svého osiřelého synka.

Ve druhé romanci, která je zároveň prvním dílem minisérie Pokrokové mladé dámy a jež nese název Slečna Emma a lev salónů si můžete přečíst, jak se dívka z vyšší společnosti zapálená pro politiku a zlepšování světa sblížila se zdánlivě povrchním a plytkým lvem salónů. To, že Emma pod maskou dandyho odhalila muže s mnoha dobrými vlastnostmi a ostrovtípem, který se nakonec po jejím příkladu rozhodl jít vlastní cestou, je natolik sblížilo, až se z nich stali milenci a nakonec i manželé.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Julia Justissová

SLEČNA EMMA A LEV SALÓNŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Awakening of Miss Henley

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Hana Jindrová

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2019 by Janet Justiss

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-677-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-678-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-679-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Kdo jsi říkala, že přišel?“ zeptala se Emma Henleyová a zvedla oči ke komorné. Ta ji vyrušila z četby nového časopisu o cestování, který jí nedávno zapůjčila její přítelkyně Temperance Lattimarová, nyní už hraběnka Fensworthová.

„Nezaslechla jsem jméno, slečno,“ odpověděla komorná. „Nejspíš někdo důležitý, proto mě lady Henleyová poslala za vámi, abych vás přivedla.“

Emmu na okamžik napadlo, že odmítne, ale pak s povzdechem zavřela stránky. „Někdo důležitý?“ opakovala přemýšlivě. Nedokázala si vysvětlit, proč by matka měla trvat na tom, aby návštěvu přijaly společně. Jelikož si prošla už pátou společenskou sezonou, nezdálo se, že by ve společnosti zbýval ještě nějaký dospělý muž, který by neměl dostatečnou příležitost si ji zblízka prohlédnout. A kdo tak *důležitý* by je mohl navštívit takhle brzy dopoledne?

„Tak dobře, Marie,“ povzdechla si, „vyřídí matce, že budu dole za chvíličku.“

„Ty nové tyrkysové šaty a vysoko vyčesané vlasy vám velice sluší,“ usmála se na ni služebná. „Myslím, že na tu důležitou návštěvu uděláte ten nejlepší dojem.“

„Jsem ti za tvoji námahu moc vděčná,“ řekla Emma a na odcházející Marii se usmála. Zlatá Marie, pomyslela si. Navzdory všem náznakům svědčícím o opaku

komornou neopouštěl optimismus o jejích šancích na šťastný sňatek, stejně jako matka stále chovala neutuchající naději i přesto, že Emma měla za sebou pět let na svatebním trhu a zůstala stále svobodná.

Ne že by se mi nenabízely jisté příležitosti, pomyslela si, zatímco se kontrolovala v zrcadle a upevňovala si uvolněnou sponu do vlasů. Ovšem když zpětně hodnotila manželství svých rodičů, v němž si každý šel svou vlastní cestou, neměla ani nejmenší chuť do manželského svazku vstupovat. Papá si vystačil se svým klubem a svými milenkami a matka si zase libovala ve svých obdivovateliích a v kroužku přítelkyň. Když k téhle nechuti přidala smutnou skutečnost, že její starší sestra podědila po matce její příslivečnou krásu, zatímco Emma zůstala vysoká, nevýrazná a snadno přehlédnutelná, ovšem rovněž i o hodně šťastnější skutečnost, že jí její teta umožnila zůstat finančně nezávislá, rozhodně po žádném sňatku netoužila.

Nemusí se obávat nedostatku, i když se neprovdá, a to jí dovolilo odmítnout několik nabídek, které dostala jako dívka, o níž její vlastní matka prohlašovala, že není dostatečně krásná, aby zaujala zpustlíky, ani dostatečně bohatá, aby zaujala lovce věna. Její sestra Cecilia dokázala pobláznit vévodu, ovšem Emma moc dobře věděla, že se svou vysokou postavou, dlouhou bledou tváří a nudně hnědými vlasy jen těžko dokáže vzbudit vášně v nějakém muži. Jednoduše odmítla věnovat svůj budoucí život manželství a spokojit se s domácností, dětmi a situací, kdy bude cudně odvracet pohled, kdykoli bude její manžel obletovat mnohem hezčí ženy.

To ne, pomyslela si během úpravy krajky na rukávu, zatímco se blížila ke schodišti, já potřebuju mnohem zajímavější život než se starat o domácnost, komandovat služebnictvo, chůvy a vrískající haranty. Nebo věnovat dlouhý čas nezajímavým návštěvám

a nákupům, večery pak nekonečným a stále dokola se opakujícím plesům, návštěvám hudebních večírků a soaré, kam chodí stále stejní lidé, kteří dělají a říkají rok za rokem stále stejné věci.

Když ji její přítelkyně Temperance během minulé sezony představila lady Lyndlingtonové a jejímu dámskému výboru, který se věnuje psaní výzev a stížností k podpoře navrhovaných reforem, s nimiž přichází do parlamentu skupina kolem jejího manžela, lorda Lyndlingtona, Emma cítila, že to je její pravé poslání. I když jako žena nemůže volit ani sedět v parlamentu, jako členka dámského výboru může vykonávat užitečnou práci pro zlepšení situace ve své zemi.

Takže teď se rozhodně nechce svázat manželstvím a mateřstvím, ledaže by se vyskytl nějaký vhodný nápadník podobný lordu Lyndlingtonovi, který by považoval svoji manželku za rovnocennou a podporoval její účast v reformních snahách.

Což je dost nepravděpodobná představa, povzdechla si. Kdyby jen dokázala přesvědčit matku, aby jí konečně přestala shánět ženicha! Ale až skončí tahle sezona, a možná i dříve, řekla si rozhodně, postaví si hlavu a odmítne se zúčastnit té další. Vytvoří si vlastní domácnost s vlastními přáteli, kteří se obrátí-li zády ke společnosti a vášnivě se věnují politickým záležitostem.

„Tam ne, slečno.“ Majordomus Haines k ní přiskočil, aby ji zastavil v další chůzi. „Lady Henleyová vás očekává v zeleném salonku.“

„V zeleném salonku?“ opakovala Emma nevěřičně. „Víte to jistě?“

„Jistě, slečno. Trvala na tom.“

Emma nechápavě zavrtěla hlavou. Její matka obvykle přijímala „důležité“ návštěvy ve velkém předním salonu. Menší zelený salonek v zadní části domu s výhledem do zahrady byl určen pro návštěvy přátel

nebo rodinná setkání. Zvědavá, kdo mohl přimět matku, aby ho pozvala do soukromější místnosti, prošla Emma chodbou a vstoupila do zeleného salonku.

Uviděla tam lady Henleyovou ne s nějakou přítelkyní, ale s panem Paxtonem Nullfordem, který nervózně pochodoval před krbem.

Rozzlobená na nejvyšší míru se otočila na patě, rozhodnuta okamžitě ze salonku odejít. Pan Nullford se ale rozběhl, popadl ji za ruku a zabránil jí tak v odchodu.

„Prosím, slečno Henleyová, to mě ani nepustíte ke slovu?“

„To není nutné, pane Nullforde,“ odsekla. „Předpokládám, že vás k něčemu takovému povzbudila moje matka, ale jistě si vzpomínáte, že jsem vám při několika příležitostech dala jasně najevo, že –“

„Já vím, já vím,“ přerušil ji. „Ale nechcete mě přece jenom vyslechnout? Možná se... mýlíte v tom, co čekáte, že bych vám rád pověděl.“

Nejradši by ho setřela, že neexistuje nic, co by jí ještě mohl povědět zajímavého, ale vážný výraz v jeho kulaté tváři a prosebný pohled ve vodově modrých očích ji donutily držet jazyk za zuby.

Třebaže byl neforemný, nudný a nepříliš inteligentní, bylo jasné, že mu vůbec nedošlo, co mu opakovaně a důrazně naznačovala, totiž že o jeho další přesvědčování nemá zájem. Zároveň však nebyl útočný, takže ho tedy nedokázala drsně odmítnout.

Možná bude lepší dovolit mu, aby prohlásil to, čemu se Emma pokoušela několik měsíců vyhnout, a s rozhodností ho odmítnout tak, aby to konečně pochopil a smířil se s tím.

„Tak dobrá, pane Nullforde,“ vzdala se. Vyhnula se pohovce, na kterou by se mohl posadit vedle ní, rozhodla se pro křeslo u krbu. „Řekněte tedy, co musíte. Ale prosím –“ podržela zdviženou ruku, neboť

se zdálo, že se ten člověk chystá pokleknout před ní na jedno koleno, „– mluvte vestoje, nebo se posadte.“

Rozpačitě se na ni usmál. „Radši se posadím, to bude rozumnější.“

Proboha, nejrozumnější by bylo, kdyby co nejrychleji odešel, pomyslela si a modlila se, aby svůj nepříjemný proslov příliš neprotahoval.

Usadil se do křesla naproti ní a spustil: „Vím, že jste mě v mém dvoření nijak nepodporovala.“

„Nechci k vám být hrubá, pane Nullforde, ale přesnější by bylo říct, že jsem vás od něj odrazovala.“

„To je pravda,“ přiznal. „Lady Henleyová mně vysvětlila, že chováte jakousi... neobvyklou averzi vůči manželství. Ale ona i já věříme, že dříve nebo později si jako dobře vychovaná dáma uvědomíte, že manželství je jedinou možností, která vám zajistí klidnou a pohodlnou budoucnost. Přece nemáte v úmyslu hledat si nějakou práci? Nechat se zaměstnat jako guvernantka nebo společnice nebo něco podobného?“

„Ne, to ne,“ odsekla stroze, rozhořčena vědomím, že matka probírá její budoucnost s mužem, kterému nedala ani špetku naděje. „Jelikož vás moje matka o tom zřejmě neinformovala, musím vám sdělit, že mám dostatek prostředků, abych si zařídila svoji vlastní domácnost a nemusela si hledat nějakou práci vhodnou pro dobře vychovanou dámu.“

„Mýlíte se, ona mi o vašem záměru pověděla. Ale vy jste jistě vážně nedomyslela následky takového rozhodnutí. Svobodná žena žijící o samotě, třeba by měla nějakou společnici? Budou vás považovat za něco výstředního! Vaše rodina se s vámi nejspíš bude dál stýkat, ale po nějakém čase vás většina společnosti vyloučí ze svého středu. Vaše matka i já se obáváme, že s přibývajícími léty se budete cítit nesnesitelně osamělá, a až zemřou vaši rodiče, nezbude vám vůbec nikdo.“

I když byla Emma přesvědčená, že je schopná

vybudovat si samostatný uspokojivý život, kousek pochybnosti ji donutil zaváhat.

Tím přišla o možnost zastavit Nullforda dřív, než mohl pokračovat. „Cítím, že nejste mojí společností právě nadšená, ale troufám si říct, že se vám přímo... *neošklivím*, nebo snad ano?“

„Ne, pane Nullforde. Vlastně kdybyste se přestal chovat jako nápadník, měla bych vás docela ráda,“ odpověděla mu se smíchem.

„To jen ze začátku. Myslím, že bychom spolu mohli žít docela... spokojeně. Víím, že nejsem žádný krasavec ani nijak chytrý nebo bystrý, ale na rozdíl od většiny svobodných děvčat, s kterými se jsem se setkal, a zvláště s těmi pohlednými, vy jste byla vždycky tak milá, že jste mi to nedala najevo. I když jste daleko chytřejší než já, opovrhujete manželstvím, ne muži,“ slabě se na ni usmál.

Emma v duchu zaúpěla, neboť si připadala trochu provinile. Třebaže mu nikdy předtím slovem ani náznakem nedala najevo, že by jím opovrhovala, docela určitě vůči němu takový pocit měla. V duchu ho označovala jako „pana Nulu“, kterému chybí příjemný vzhled, osobnost a vtip.

A třebaže hluboce opovrhovala společností, která si cenila daleko víc krásy než milé povahy, teď vůči tomuto snaživému muži pocítila nechtěný záchvěv soucitu.

Proto mlčela, když Nullford ve svém přesvědčování pokračoval: „Okolí se domnívá, že nejsem bohatý člověk, ale já mám dostatek prostředků, abych vám umožnil žít na úrovni, na jakou jste zvyklá a trávit sezony v Londýně a letní čas na mém venkovském sídle. Mohu vám nabídnout úctu, oddanost a jistotu, že můžete život prožít obklopena svými přáteli, rodinou a společností, v jaké jste byla vychována.“

Navzdory jejímu varování při těch slovech padl dolů na jedno koleno a zmocnil se její ruky. „Slečno

Henleyová, oba máme přece dostatek rozumu, abychom věděli, že ani jeden z nás nepatří k lidem, kteří dokážou v někom probudit... neodolatelnou vášně. Ale mohli bychom spolu prožít tichý uspokojivý život.“

Její soucit okamžitě vyprchal a nebyla si jistá, zda je víc skleslá, nebo rozzuřená. Spokojený život jako manželka muže, který v ní nevzbuzoval nic než lhostejné pocity, jí nepřipadal o nic přitažlivější než se stát zanedbávanou manželkou pohledného muže, po by toužila.

A i když v hloubi srdce vždycky věděla, že není dost hezká na to, aby v někom dokázala vzbudit vášně, neodpustila si ho popíchnout.

„Takže mi nabízíte manželství bez vášně?“ sekla po něm pohledem.

„No, ne tak docela,“ pokusil se mírnit svá slova. „Pochopitelně budu ochoten nabídnout vám...“ Zmlkl a ve tváři začal rudnout. „No, zkrátka možnost porodit děti.“

Možná byla svobodná dáma, v jejíž přítomnosti se neprobíraly detaily manželského soužití, ale jelikož vyrůstala na venkově, měla dobré povědomí, co to obnáší. Představa, že by se smířila s tak intimním spojením s mužem, k němuž necítila... vůbec nic, pro ni byla nesnesitelná.

Zvláště od té chvíle, kdy v myšlenkách zabloudila k vášni, dostala ta představa zcela zřetelnou podobu.

Snažila se ze všech sil zapudit vzpomínku na pohlednou tvář lorda Thea Collingtona a ovládnout chuť vyškrábat Nullfordovi oči. Prudce vytrhla ruku z jeho držení.

„I když oceňuji vaši laskavou nabídku,“ *věnovanou té fádni, nešťastné ženě, jaká nikdy nedokáže probudit v někom vášně*, „nemohu ji přijmout. Moje ochotná matka vás jistě také informovala, že mám v plánu věnovat se něčemu zcela odlišnému, než je

obvyklá role ženy, totiž řídit domácnost a vychovávat děti. Ráda bych se věnovala politice, vlastně už jsem s tím začala. Pochybuji, že byste oceňoval manželku, která rezignovala na domácí povinnosti a věnovala se veřejným diskusím nebo psaní petic jednotlivým členům parlamentu ohledně zákazu zaměstnávat děti a rozšíření volebního práva. Tohle je totiž činnost, které dávám na rozdíl od manželství přednost. Jeli-kož je mi už dvaadvacet let a finančně jsem zabezpečená, tahle moje touha jistě rozptýlí obavy z toho, že zůstanu starou pannou.“

„Politika?“ opakoval a po tváři se mu rozlil vyděšený nesouhlasný výraz. „Psaní petic členům parlamentu?“

„Jistě. Takže jak vidíte, navzdory vašemu i matčinu laskavému úsilí donutit mě k tradičnímu ženskému údělu, já jsem absolutně rozhodnuta pro něco, s čím vy byste nikdy nemohl souhlasit. A teď –“ rozhodně vstala a napřáhla k němu dlaň, aby zarazila jeho další odpověď, „– myslím, že už není třeba nic dodávat. Kromě toho,“ dodala a rukou ukázala ke dveřím, „jsem si jistá, že s trochou vytrvalosti brzy objevíte nějakou jinou nevýraznou a nezajímavou ženu, která bude ochotnější přijmout konvenční formu manželství než já. Na shledanou, pane Nullforde.“

Její nápadník jí s nevěřicným výrazem poněkud zmatený věnoval úklonu a vyšel ven.

Když se za ním zavřely dveře, rozzuřená Emma vyčerpaně vydechla. Už předtím jí matka domlouvala, přesvědčovala a dávala přednášky o nutnosti se vdát, ale našeptat Nullfordovi, aby ji požádal o ruku, a ještě ke všemu tak urážlivě, to převyšovalo všechno!

Na to, aby se v té chvíli utkala s matkou, byla příliš rozzlobená a na to, aby se vrátila ke svému časopisu, neměla jedinou myšlenku. Proto když zaslechla zaklapnutí hlavních dveří, oznamující, že nevídaný

návštěvník již odešel, přeběhla Emma halu a vydala se nahoru do svého pokoje.

V uších jí zněla Nullfordova slova, probouzející v ní palčivé pocity. Potřebovala se dostat pryč, dokud se neuklidní. Jelikož bylo ještě dost časné, aby v Hyde Parku bylo moc lidí, požádá Marii, aby jí pomohla se převléct a pak se půjde projet na koni.

Marie, připomněla si náhle a zastavila se v půli schodiště, to ona ji přece ráno přiměla obléct si ty nové šaty a vytvořila jí nový účes. A pak tady byl Haines, který jistě moc dobře věděl, kdo na ni čeká v zeleném salonku. Zřejmě celý dům byl nápomocen vlákat ji do toho fiaska s námluvami.

Její hněv ještě o něco vzrostl, a tak vyběhla zbytek schodů. Podkoní jí bude muset vybrat toho nejlepšího koně, protože se potřebovala hnát tryskem.

DRUHÁ KAPITOLA

Lord Theo Collington si přejel rukou přes strniště na bradě a obrátil svého koně na cestu sousedící s Rotten Row. I když se navrátil před ránem, byl příliš roztěkaný a nechtělo se mu do postele, proto nařídil, aby mu vyvedli jeho koně a zamířil do Hyde Parku, který v této hodině zaručoval, že nebude plný lidí. Potřeboval přemýšlet a nechtěl se potkat s nikým, kdo by od něj očekával, že bude hrát roli nejšťastnějšího člověka v celém městě.

Ne že by měl nějakou lepší možnost než hrát se svými přáteli nebo trávit noci návštěvami divadel, opery nebo čímkoli jiným, co si společnost vybírá jako zábavu. Ale v poslední době mu začal kazit radost z takové činnosti jistý nepříjemný pocit. Nějaký dlouho potlačovaný pocit, že by měl od života chtít něco víc. Něco víc ovšem neznamenal to, co mu neustále připomínala matka, tedy aby se oženil a pořídil si děti. Měl sice velmi rád ženy a užíval si jejich půvabů, ovšem dosud nepoznal žádnou, která by mu mimo postel po nějakém čase nepřipadala nudná.

No, možná jednu takovou poznal, pomyslel si a ve tváři se mu objevil úsměv, když si připomněl vzájemné slovní přestřelky pokaždé, když se setkal se slečnou Emmou Henleyovou. Ta dáma se naštěsí o manželství zajímala tak málo jako on, takže si

mohl užívat potěšení z její společnosti bez zvláštního očekávání jak z její strany, tak společnosti, která dobře znala jeho vztah k manželství.

Když pomyslel na ženy, jednou věcí si byl naprosto jistý. Po té včerejší trapné příhodě v opeře, jeho aférka s lady Belindou Ballisterovou definitivně skončila.

Tohle rozhodnutí bylo to nejjednodušší řešení, jaké očekával od projížďky na čerstvém vzduchu. A přesto, rozhodnutí vzdát se neoddiskutovatelně výjimečného potěšení, jaké mu posledních několik měsíců poskytovala zkušená a vynalézavá Belinda, byl natolik heroický čin, že si zasloužil odměnu v podobě ostrého klusu.

Uchopil otěže do obou rukou a pobídl koně.

Ach, *tohle* potěšení nikdy nezeslábne, pomyslel si, když jeho hřebec dosáhl plné rychlosti. Srdce mu začalo bušit rychleji, země začala mizet pod koňskými kopyty a vítr vanoucí kolem uší mu vyčistil hlavu od posledních zbytků brandy.

Tohle zcela odlišné potěšení bylo podle jeho názoru téměř stejně uspokojivé jako schůzky s neúnavnou Belindou. Možná by si měl obstarat závodní koně.

Tenhle nesmyslný nápad ho donutil k úsměvu právě v okamžiku, když se řítíl do zatáčky a málem se srazil s jezdcem, který uháněl přímo k němu.

Obě zvířata uskočila, naštěstí každé na jinou stranu cesty. Zabralo mu jen okamžik, než ovládl vyděšeného hřebce a zastavil ho, aby se mohl otočit a prohlédnout si druhého jezdce.

Nebo vlastně jezdce, opravil se, když si všiml jejího způsobu jízdy. Neunikla mu ani její zkušenost, s jakou rychle ovládla otěže a splašeného koně okamžitě donutila zastavit a uklidnila ho.

Narovnala si klobouček na hlavě, což byla jediná pohroma, kterou, jak se zdálo, utrpěla, a obrátila se k němu. „Lord Theo,“ poznamenala melodickým hlasem, v němž zaslechl ironii. „Mělo mě to napadnout.

Od koho asi jiného bych mohla očekávat, že mě srazí na cestě v parku?“

Když uviděl její rty zvlněné do úsměvu, hned se mu zlepšila nálada. „Děkuji vám, slečno Henleyová, za vaši starostlivost a zájem, jestli jsme můj kůň nebo já neutrpěli nějakou újmu tím šokem z naší kolize. Ale ovšem, kterou jinou ženu jsem mohl očekávat v parku hnát se jako na nějakých dostizích?“

„Temperance Lattimarovou,“ odsekla. „I když teď, když se vdala, je natolik zaměstnaná povinnostmi vévodovy manželky, že na ostrou projížďku parkem nemá čas. Další důvod k tomu zůstat svobodná.“

„V tom s vámi souhlasím. Ale není na vás trochu pozdě? Obvykle se tady objevíte dřív, když se chcete prohánět jako žokej v Newmarketu.“

Očekával s napětím, že mu skočí na vějičku, ale Emma jen poznamenala: „Máte pravdu. Zatímco vy, lordo Theo –“ rychle ho sjela pohledem, „– vypadáte, že jste si ještě ani nešel lehnout. Zase jste celou noc prohýřil?“

„Přesně jak se od starého mládence z lepší společnosti očekává,“ odpověděl a úsměv se mu ještě rozšířil.

Co je to za svobodnou dívku, napadlo ho, když na něj upřela pronikavý pohled svých oříškově hnědých očí. Byla to jediná žena, kterou kdy potkal, která se na něj nesnažila zapůsobit flirtujícím nebo žhavým pohledem. Ne, ona se mu dívala přímo do očí a její ostrý zkoumavý pohled naprosto postrádal známky flirtu.

„Kdybych k vám dojela ještě blíž, nejspíš bych neucítila vašeho koně, ale vůni parfému vaší poslední milenky.“

Zakřenil se a kárávě jí zahrozil prstem. „Víte přece, že pravý džentlmen nikdy neroznáší klepy.“

Když naklonila hlavu na stranu a prohlížela si ho, pocítil to znovu, primitivní záchvív mužské touhy

po žádoucí ženě. Zpočátku ho překvapilo, že v něm někdo, o kom dámská společnost mluvila jako o té „obyčejné slečně Henleyové“, dokázal vzbudit takovou reakci. Ačkoliv nebyla obdařena stejně zářivou krásou jako její starší sestra „ta pohledná slečna Henleyová“, která byla považovaná smetánkou za pravý diamant, cítil pod jejím chladným povrchem jakousi nepokojnou, vášnivou sílu, a ta ho přitahovala stejně jako fyzická krása.

Bohužel, připomněl si s potlačovaným povzdechem, ta přitažlivost je pro něj k ničemu. Džentlmen si může užívat potěšení s ochotnými vdanými ženami, ale nikdy s nevinnou dívkou.

Bude se tedy muset spokojit s potěšením vést s ní intelektuální hovory. A v těch slečna Henleyová vynikala stejně jako jeho bývalá milenka v milostném láskování.

„Takže já z vás nebudu páčit detaily a pošlu vás do postele,“ řekla po chvíli a horká stopa v jejím pohledu mu vyslala do těla další vlnu varování.

Představoval si to jen, nebo ta její poznámka vyjadřovala, že si i ona, třebaže panna, v okamžiku, kdy se na něj tak upřeně dívala, představila postel a dvě těla tisknoucí se k sobě?

„Budu pokračovat v přerušené projíždce,“ pokračovala, když mlčky seděl, znervózněný tou vzrušující představou.

„Takhle pozdě dopoledne?“ Theo odtrhl myšlenky od těch lechtivých představ, obrátil pozornost zpátky na ni a zamračil se.

Tvář slečny Henleyové obvykle dlouhá, bledá a viditelně bezvýrazná, byla teď rozpálená. Rty měla sevřené a ty krásně oříškové oči se teď leskly ještě víc než obvykle.

A ještě neobvyklejší bylo, jak si teprve teď uvědomil, že byla docela sama. Třebaže se slečna Henleyová často vysmívala společnosti a jejím zvykům,

obvykle dodržovala její zavedené pravidlo, které zakazovalo neprovdaným dívkám, aby vycházely ven bez doprovodu.

„Dneska ráno se něco *přihodilo*, nemám pravdu?“

I když zavrtěla odmítavě hlavou, neunikl mu její výraz zoufalství a pevně sevřené zuby, což její reakci zcela popíralo.

„No tak, no tak, vyklopte to! Nevidím tu nikde vašeho podkoního, což znamená, že jste mu ujela, a nikdo jiný vás nedoprovází, dokonce ani ten *velice* pozorný pan Nula.“

Ještě o něco víc zrudla. „Nebylo to ode mě hezké takhle ho překřtít. A neměla jsem nikdy dovolit, abyste to jméno ze mě lstí vypáčil!“

„Ale ta přezdívka na něj sedí jak ulitá, já bych nic lepšího nevymyslel.“

K jeho překvapení zvedla bradu a pohlédla na něj. „Neměl byste si z něj utahovat jen proto, že není tak hezký, chytrý a neodolatelný pro ženy jako vy,“ okřikla ho rozhořčeně a její výraz tomu odpovídal.

„Nechtěl jsem ho zesměšnit,“ bránil se a její důrazná obrana toho muže ho překvapila. „Ale i vy musíte uznat, že je to osobnost připomínající kus kamene.“

„Dokonce i kus kamene má nějaké pocity.“

„Myslím, že nějaké má, ale dělá mu velké potíže vyjádřit je slovy, stejně jako panu Nu-Nullfordovi. Jak to, že se o něj najednou tak zajímáte? Domníval jsem se, že se tomu člověku snažíte vyhýbat! Přece jste k němu nakonec nezahořela láskou?“

„Ne, to určitě ne.“ Rozhořčení v jejích očích pohaslo a náhle měla prázdný výraz. Uhnula pohledem, obrátila koně a odcházela od něj pryč.

„Přece víte, že se mě tak snadno nezbavíte,“ křikl za ní Theo a pobídl koně, aby ji dostihl. „Pojďte, dokončíme náš rozhovor. Jestliže tedy pana Nullforda výslovně nemilujete, proč vás zajímají jeho pocity?“

Jelikož neodpovídala a dívala se stranou, napadla

ho děsivá myšlenka a v útrobách ucítil zděšení. „Vaše matka vás zase přesvědčovala, abyste se provdala? Přece nemáte v úmyslu se vzdát a povzbuzovat jeho zájem?!“ Když stále neodpovídala, dál na ni naléhal. „Nebo snad ano?“

„Ne, pochopitelně že ne,“ odsekla popuzeně. „Jestli to chcete vědět, dneska mě požádal o ruku. Odmítla jsem ho.“

„Ach,“ vydechl se zjevnou úlevou. „To je ten důvod vašeho úprku. Abyste se vyhnula výčtkám, které na vás bezpochyby vaše matka vychrlí, až se dozví, že jste odmítla další nabídku. Kolikpak už jich bylo?“

„Daleko mín než žen, které jste svedl,“ opáčila briskně.

Theo se rozesmál. „Pravděpodobně ano. Ovšem musím podotknout, že jsem nikdy nesvedl ženu, která by o to nestála.“

„Proč ze mě páčíte věci, které bych nikdy nikomu nesvěřila? A máte ze mě něco, co bych říkat neměla.“

„Nejspíš proto, že víte, že nikdy nebudu vykládat nikomu jinému, co si vy i já myslíme skutečně o společnosti.“

Povzdechla si a jako by ten výdech odnesl všechny její vnitřní neklid, obrátila se k němu s přidrzlým úsměvem. „Víte, i vy si to zasloužíte, když říkám, co bych asi říkat neměla. Jako při našem prvním setkání, kdy jste se milostivě uvolil se mnou promluvit.“

Když si to připomněl, bolestně zaúpěl. „Máte úplnou pravdu, přiznávám, tehdy jste mě pěkně usadila, což od vás bylo velice kruté.“

„Neměl jste předstírat, že si mě pamatujete, když tomu tak zřetelně nebylo.“

„Člověk nemůže beze všeho přiznat dámě, že si na ni nevzpomíná. Pokusil jsem se zachovat jako spořádaný a pozorný džentlmen.“

„Ne, vy jste si hrál na horlivého džentlmena, který

se snaží udělat dojem na jednu okouzlující krásku předstíráním, že si vzpomíná na její nezajímavou přítelkyni,“ opravila ho slečna Henleyová.

„No dobrá, ale i kdyby tomu tak bylo, od vás nebylo hezké ztrapnit mě před okouzlující slečnou Lattimerovou.“

Rozesmála se teplým vřelým smíchem, který ho pokaždé zval, aby se k jejímu pobavení přidal, třebaže bylo na jeho účet. „Dobře vám tak.“

„Asi ano. Ale byla to ta nejošklivější reakce na můj pokus zachovat se rytířsky.“

„Když vám působím takové problémy, pak by mě zajímalo, proč mě vlastně vyhledáváte a dorážíte na mě. Proč se se mnou jednoduše nepřestanete stýkat?“

„Nepokoušejte mě! Pokaždé, když mě napadne vás ignorovat, jak byste si zasloužila, připomenu si, jak jste jedinečná. Jediná žena v celé společnosti, která se mě nepokouší svádět. Která říká tak hrozné věci, jaké člověk ještě neslyšel, až na to, že ty poznámky přesně padnou na společenské zdvořilostní konvence a jsou absolutní pravdou. Žena, která tak nevyslovitelně odolává mému šarmu. Pokaždé mě to k vám znovu táhne, abych se přesvědčil, jestli už jste se neumoudřila.“

„Abyste si mě mohl přidat do svého harému?“ zažertovala. „Já ale nikdy nebudu nikomu patřit. Ale to mi připomíná otázku, proč když jste se sotva vrátil z noci plné vášně, toužil jste se projet na koni?“

Na chvíli zaváhal a tušil, že nejlepší by bylo neodpovídat. A přece ho něco pudilo, aby jí všechno pověděl. Byla nejspíš jediná osoba, s níž se v poslední době setkal a v jejíž společnosti měl nepochopitelný pocit, že se může přestat skrývat za obvyklou fasádou a mluvit upřímně.

„No tak spusťte, taková upejpavost a stydlivost vám nesluší! Přinutil jste mě, abych vám přiznala své

tajemství, a dobře víte, že nepřestanu, dokud z vás nevymámím to vaše.“

„Jste pěkná tyranka, víte to?“

„A pak kdo je neomalený,“ vrátila mu s úsměvem. „Tak co se stalo? Začala snad krásná Belinda ztrácet svůj šarm?“

Přísně se na ni zadíval. „Víte toho nějak moc o diskrétních aférách. O nich by nevinná dívka neměla mít ani tušení.“

„To jsou bláboly! Dokonce i nevinné dívky si během své první sezony špitají o vašich eskapádách. Kromě toho bych o vašem milostném poměru nemluvila jako o něčem „diskrétním“. Ta krásná Belinda se právě před dvěma dny v salonu lady Ingrahamové chlubila, jaký jste zkušený a oddaný milenec.“

„Vážně?“ podivil se a uvědomoval si, jak se mu zlostí sevřely čelisti. Měl to s tou zatracenou ženskou skončit už dávno. „Takže jste ještě neslyšela o té poslední nepříjemné události. Včera večer v opeře.“

Škádlivý úsměv z její tváře zmizel a objevil se v ní opravdový zájem. „To zní přímo hrozně. Pokusila se nakonec dát najevo, jak vás ovládá, příliš nestydatě?“

Zase si před očima promítl tu scénu, nejprve zasazený nevěřícným úžasem, poté znechucením, a nakonec zlostí nad celou událostí, jak se vyvíjela. „Tak dobrá. Přiznávám, že jsem měl lady Belindu už dávno držet na uzdě. Bavilo mě poslouchat, jak prohlašuje, že mě naprosto uchvátila. Myslel jsem si, zřejmě mylně, že jde o vzájemné žertování a oba dva dobře víme, že náš vztah je stejně výhodný jako příjemný a o žádné věrnosti nemůže být řeč. A ona mě včera v opeře, kam zcela výjimečně zavítal i lord Ballister, přepadla dole v lóži, kde jsem seděl se svými přáteli, odmítala tamodtud odejít, visela mi na ruce a pokoušela se mě líbat a sváděla mě před očima celého obecnstva a svého manžela! Tím překročila všechny meze!“

„Panebože, povzdechla si slečna Henleyová s překvapivě soucitným pohledem. „To od ní nebylo ani trochu hezké.“

„Dokážu pochopit, že není zvlášť nadšená v manželství s o třicet let starším mužem. Diskrétní románek probíhající v tichosti by všichni dokázali pochopit. Ale ačkoli je o hodně starší a trpí mnoha neduhy, lord Ballister je úctyhodný džentlmen se skvělým charakterem. Nezaslouží si, aby se musel dívat na poblázněnou cukrující manželku na veřejnosti s tolika přihlížejícími.“

„Ne, to jistě ne. Ale upřímně, překvapuje mě, že vám trvalo tak dlouho všimnout si tak do očí bijícího chování. Vždyť přece rozhlašovala, jak si vás obtočila kolem prstu, už hezkých pár měsíců.“

„To jsem byl vážně tak slepý?“ Nevěřicně pokrčil rameny a povzdychl si. „Příště budu muset být ostražitější.“

Slabě se na něj usmála. „Podle mých zkušeností je ostražitost džentlmena tím menší, čím je dáma krásnější a svůdnější.“

„A myslíte si, že je taková ostražitost nutná i pro dámy?“

„Je a není. Dáma vždycky, vždycky může ztratit daleko víc než džentlmen. A jelikož nemá moc na výběr, obvykle jí zbývá jen manželství, aby si zabezpečila budoucnost, a tak může... často přehlédnout i zřejmé nedostatky.“ Povzdechla si. „Já si jen nemyslím, že by člověk měl být posuzován pouze podle toho, jak vypadá. Rozhodovat by měl charakter, nebo ne?“

Když si vybavil lady Belindu, kysele poznamenal: „Obávám se, že na společnost obvykle zapůsobí spíš nablýskaný zjev.“

„A právě proto se manželství vyhýbám a chci svůj život věnovat něčemu lepšímu.“

„A čemu lepšímu? Snad se nechcete stát jednou

z těch nudných kazatelek, co varují hříšníky před ohněm pekelným a věčným zatracením?“

„To ne, já dávám přednost něčemu pozitivnímu a užitečnému. Na rozdíl od některých, které bych mohla jmenovat a kteří si myslí, že pro spokojený život stačí svádět hloupé ženy, opíjet se s kamarády a vyhrávat v kartách.“

„Nechápu, o kom to mluvíte,“ ušklíbl se. „Na koni ale jezdím dobře.“

„To je možná vaše jediná světlá stránka.“

„Ó ne! Taky umím dobře kočírovat. Vždyť jste mě viděla řídit vysoký kočárek.“

„No to je vážně skvělé. Až utratíte všechny peníze, můžete se těšit na kariéru kočího u královské pošty.“

Rozesmál se. „Mám taky osobní kouzlo. To snad není užitečné?“

„Možná pro to, aby vám naletěl někdo důvěřivý. Já na to mám naštěstí dost rozumu.“

Vyměnili si laškovný pohled a znovu mezi nimi viditelně zajiskřilo cosi nepopíratelně smyslného.

„Kdybyste ho tak neměla,“ zamumlal a ještě ostřeji zalitoval, že je svobodná a tak nevinná.

Její bledý obličej se zabarvil a uhnula pohledem. „No, dost žertování. Děkuju, že jste mi pomohl uklidnit se natolik, abych se mohla vrátit a setkat se s matkou. Skoro mě napadá, že bych jí mohla oznámit, že jsem s celou společností skončila a to nadobro. Už žádná sezona. Mám jí už po krk.“

Pochybovačně zavrtěl hlavou. „Ušlechtilé rozhodnutí. Uvidíme, jak dlouho bude trvat vaší matce, než vám to vymluví.“

„Mockrát děkuji za vaše povzbuzení,“ odsekla suše. „Přeji vám pěkný den, lorde Theo.“

„I já vám, slečno Henleyová,“ řekl a díval se, jak odjíždí ke svému podkonímu, který se za ní zdržel v uctivé vzdálenosti. Když si připomněl tu nevíтанou žádost o ruku, která ji přiměla k takovému trysku, že

ho nechala daleko za sebou, musel se znovu usmát. Bohudíky, že je slečna Henleyová imunní vůči přesvědčování, aby zaujala obvyklou ženskou roli.

A taky bohudíky za to, že většina mužů je natolik omezená, že se nechá ve společnosti oslnit pouhou zářivou krásou dívek a nerozpozná mezi nimi nenápadný diamant. Což ovšem znamená, že není pravděpodobné, aby se slečna Henleyová nechala svést nějakým mužem, o kterého by skutečně stála.

Ovšem... kdyby byla provdaná, zvláště za někoho, koho by neobdivovala, třeba za pana Nulu, pak by on mohl naplnit to silně dotírající nutkání získat ji.

Zatraceně, ta je ale zvláštní! Ta ženská ho přitahovala nezvykle silně a po mnoha stránkách. Stále častěji se zmítal mezi dvěma protichůdnými tužbami: odhodit veškerou opatrnost a zjistit, jestli v sobě skutečně skrývá tu vášeň, kterou tu a tam zachytil v jejích letmých pohledech. Nebo se zachovat daleko rozumněji a začít se jí docela vyhýbat.

TŘETÍ KAPITOLA

Když se Emma vrátila z projížďky, všechno se seběhlo tak, že se na setkání s matkou nemohla připravit.

Místo toho musela začít utěšovat Marii, která se během převlékání své paní do odpoledních šatů rozeštkala, a pak před ní klekla na kolena. Omlouvala se, že Emmě neprozradila příchod pana Nullforda, a prosila ji, aby jí její zradu odpustila. Během vzlyků se snažila vysvětlit, že pouze chtěla své drahé hodné paní najít hodného muže, který by se o ni postaral a zajistil jí spokojený život, jaký potřebuje, jak aspoň pokaždé zdůrazňovala paní Henleyová.

Emma ji musela stále dokola ubezpečovat, že se na ni nezlobí a nemyslí si o ní nic špatného a chápe, že pro ni Marie chtěla jen to nejlepší. Teprve potom si děvče osušilo slzy a uklidnilo se.

Za tu chvíli, než se komorná konečně naposledy uklonila a odešla mezi ostatní služebnictvo, došla Emma k přesvědčení, že už má vzlykání a dohadování plné zuby. Bylo jí jasné, že až zajde za matkou, ta bude také vzlykat a naříkat, místo aby se jí omluvila za svoji lest, a daleko spíš bude na její hlavu vršit obvinění z toho, že odmítla skvělou a výjimečnou partii.

A pak začne s dalším potokem slz naříkat, co si její ubohá neatraktivní dcera počne, když neustále odmítá možnosti, které by jí dopomohly stát se

úctyhodnou a zajištěnou manželkou. Zvlášť když ve svém věku už nemůže doufat, že by se vyskytl ještě nějaký vhodný nápadník!

Nebude to poprvé, kdy Emma bude zažívat takovou scénu, i když pokaždé pevně doufala, že to bude naposledy. Ale poté, co si vytrpěla Mariin výbuch pláče, z pouhé představy, že se teď setká se svojí matkou, která stejně jako komorná vůbec nechápala, po čem Emma touží, ji rozbolela hlava.

A to rozhodlo. Poručí lokajovi, aby ji dovezl do knihkupectví Hatchards dřív, než matka zjistí, že už se vrátila z projížďky v parku. Tam si v klidu napíše stručné vzkazy svým dvěma přítelkyním ze školy, aby za ní přišly do cukrárny Gunters, kde si dají zmrzlinu, a potom, i když dnešní den nebyl dnem jejich obvyklého setkání, se vydají na návštěvu lady Lyndligtonové.

Tam se soustředí na sepsání ostré petice adresované různým členům parlamentu, v níž odsoudí pokračující utrpení dětí, které jsou nuceny už v útlém věku pracovat. To jí pomůže odsunout myšlenky na to, co se dnes ráno přihodilo, na pozdější dobu a před nevyhnutelnou scénou s matkou dokonale vychladnout.

Ani ne za hodinu Emma dorazila na Berkeley Square do cukrárny, posadila se ke stolu a čekala na příchod dvou dívek, které byly jejímu srdci nejdražší: na Olivii Overtonovou a Saru Standishovou.

První dorazila Olivia a s úsměvem na ni zamávala na pozdrav. Byla to vysoká urostlá dívka se stejně všedně hnědými vlasy, jaké měla i Emma, která znovu pocítila nesmírný vděk, že se právě Olivia stala vůdčí osobností tří stydlivých dívek na Akademii paní Axminsterových pro mladé dívky, z nichž se potom staly ty nejvěrnější přítelkyně.

Jednou večer je Olivia pozvala, aby si k ní u večere přisedly, a během chvíle poznala, že Emma se Sarou mají zálibu v četbě a na rozdíl od většiny ostatních

spolužaček se ani trochu nezajímají o sezonu a vyhledávání ženichů. Potom jim navrhla, že když budou držet spolu, pak budou mít lepší možnost přestat školní bídu.

Brzy nato se z nich staly nerozlučné přítelkyně, a když objevily feministické brožurky Mary Wollstonecraftové a výzvy k demokracii a sociálním reformám Thomase Paina, rozhodly se, že svůj budoucí život věnují práci pro něco vznešenějšího, než je shánět ženichy a poměřovat svoji cenu se skvělými nabídkami na manželství, které dostávaly.

Právě se s Olivíí vítaly, když do cukrárny vešla Sara s širokým úsměvem v baculaté tváři, který dodával jejímu výrazu ještě větší přívětivost. Drobná blondýnka s plnými tvary vytvářela ostrý kontrast k ploché Olivii.

Když se Emma usadila za stůl mezi ně, všechny smutek a pochybnosti z jejího srdce se rozplynuly. Věděla, že když bude mít po svém boku své věrné přítelkyně, vyrovná se se vším.

„Jsem tak ráda, že jste mohly tak brzy přijít,“ řekla s úlevou, když si u číšníka objednaly. „Měla jsem strach, že budete odpoledne po návštěvách.“

„Ten tvůj vzkaz mě odvedl od prohlížení velice zajímavé knihy,“ řekla Olivia.

„Já jsem s tetou uzavřela smlouvu, že když budu bez protestu souhlasit, že s ní půjdu na všechny společenské akce, které vybere, tak ji budu muset doprovázet na návštěvy jen dvakrát do týdne,“ oznamovala Sara. „A dneska naštěstí není den, na který máme návštěvu domluvenou. Ale co se přihodilo, že ses s námi tak najednou potřebovala sejít?“

V několika strohých větách jim Emma vylíčila Nullfordovu žádost o ruku, to, jak ho odmítla, i scénu s komornou, po níž raději utekla z domu, aby si totéž v daleko horším provedení nemusela vyslechnout od své matky. I když se zmínila o ranní projížďce

parkem, své setkání s lordem Theem raději vynechala.

Ne že by měla strach z popichování svých přítelkyň, nebo z toho, že by ji nutily prozradit jim víc detailů, než jim byla ochotna sdělit. Ve skutečnosti ji znervózňovalo, jak silně ji přitahoval muž, který patřil k těm příliš pohledným, příliš okouzlujícím, příliš nedůvěryhodným a příliš nepoužitelným a zbytečným džentlmenům, kterými opovrhovala.

Při pouhém pomyšlení na lorda Thea se Emma cítila nepříjemně a celá nespává. Raději bys na něj neměla vůbec myslet, nařídila si v duchu.

„Takže jsi zmizela předtím, než se tě matka mohla začít vyptávat, proč jsi pana Nullforda odmítla?“ zeptala se Olivia a vytrhla tím Emmu ze zadumání.

„No ano. Odjela jsem k Hatchardovi, tam jsem si koupila papíry, půjčili mi tužku a dovolili mi napsat vám ty vzkazy.“

„Ale když jsi odmítla zrovna Nullforda,“ přemýšlela nahlas Sara, „víš jistě, že tím bude tvoje matka zklamaná?“

„Jelikož ho k tomu přiměla, tak tedy bude. Po té scéně s komornou jsem nedokázala snést představu, že před ní budu sedět, zatímco mě bude kárat za moji bláhovost a pak mi snad potisící vyčítat, že se tak bráním manželství, které s radostí vítá každá žena. Pak by jistě upadla do beznaděje, zoufalá z toho, co se mnou bude. Doufám, že později se mi díky té nešťastné žádosti o ruku podaří ji přesvědčit, aby se konečně smířila s tím, že moje představa o budoucnosti je docela jiná než ta její, a donutím ji, aby souhlasila, že se už nebudu muset účastnit společenské sezony. Ovšem nekojím se nadějí, že si předtím budeme muset projít obvyklou scénou plnou hádek, bezradnosti a zoufalého nepochopení.“

„Alespoň si můžeš být jistá, že jí na tobě záleží, i když tě moc nechápe,“ ozvala se Sara.

Olivia se natáhla a sevřela přítelkyni soucitně ruku. Když se totiž Sara narodila, její matka ulehla a tvrdila, že je nemocná, nemůže se tudíž o nic starat a nikam chodit. Potom ji začaly navštěvovat užvaněné přítelkyně, které k ní zvaly řadu lékařů a lékárníků, aby ji léčili z momentálních neduhů. Ona pak zakrátko přenesla odpovědnost za výchovu a budoucnost své dcery na svoji sestru, Sařinu tetu lady Pattersonovou.

„To máš pravdu a já si jejího zájmu opravdu vážím,“ odpověděla Emma, „proto jsem se taky smířila s další sezonou, i když bych se jí radši vyhnula a zařídila si vlastní domácnost.“ Toužebně si povzdechla: „Bože, moci si tak chodit kamkoli a kdykoli se mi zachce, bez toho, že bych s sebou musela vláčet komornou nebo lokaje!“

„To chápu,“ řekla Olivia a také si povzdechla. „I když už je nám víc než jednadvacet a mohly bychom svobodně disponovat majetkem a zařídit si společnou domácnost, jak jsme si naplánovaly ve škole, ukazuje se, že to není tak jednoduché, jak jsme si to představovaly. Jen když se zmíním, že bychom si mohly pronajmout dům, stačí k tomu, aby matka začala šílet a padat do mdlob.“

„Musíme ovšem chápat, že naše rodiny utrpěly velké zklamání a lítost, že se narodily dcery s tak podivnou a neženskou touhou,“ podotkla Sara. „Jsem si jistá, že tvoje matka je ve skutečnosti přesvědčená o tom, že tvoje rozhodnutí neprovdát se a nezaujmout patřičné místo ve společnosti bude znamenat nejen to, že ji celá společnost začne odsuzovat, ale zničí to i tebe.“

„To je další voda na její mlýn,“ souhlasila Emma. *A tohle zdůrazňoval, i pan Nullford.* „Bohužel, všechny asi do jisté míry chápeme rozumné důvody, jaké nám snášejí naše rodiny, i když jsou v naprostém rozporu s naším vlastním přáním.“

„Já tedy nemám v nejmenším úmyslu chápat

rozumné důvody rodiny, co se týká vdavek, jen kvůli tomu, abych je uchránila těžkostí a bolesti," odpovíděla Olivia kysele. „Být připoutaná k manželovi, který je mi lhostejný a ke kterému necítím skoro žádnou úctu? Skončit jako manželka zanedbávaná kvůli hezcím hloupým ženským, jako byly ty, které jsme potkávaly ve škole, nebo být vystavena opovržení kvůli tomu, že se opovažuji uplatňovat svoji inteligenci a pracovat na politických úkolech? Nikdy!“

„Já přece neříkám, že bychom měly podlehnout společenskému tlaku a vdát se,“ bránila se Emma. „Jenom že odejít ze společnosti a společně bydlet a pracovat, jak jsme si vysnily u paní Axminsterové, bude muset počkat o něco déle.“

„O co déle?“ opáčila Olivia se znepokojením v hlase. „Dokud naše celá rodina, která si o nás dělá starosti, nevymře?“

„Tak dlouho určitě ne!“ ujistila ji Emma a posmutněle se na ni usmála. „Nepřestávám doufat, že bych mohla uniknout od konce sezony, když ne dřív. Zvláště po té lapálii s panem Nullfordem, o které si bude matka jistá, že byla moje poslední příležitost k vdavkám.“

Snažila se o tom znovu vnitřně přesvědčit, ale zraňující poznámku pana Nullforda o její schopnosti vzbudit v nějakém muži touhu si radši nechala pro sebe. „Nullford!“ prohlásila Olivia pohrdavě a zavrtěla hlavou. „Za tu zabeďněnou hlavu by se mohla provdat jedině žena, která věří, že *jakýkoliv* manžel je lepší než žádný. Ale pro někoho tak inteligentního a citlivého, jako jsi ty, by svatba s takovým chlapem... byla skutečná fraška!“

„Určitě plýtvání rozumem,“ souhlasila Sara.

„Děkuju, milé kamarádky. Matka je přesně ten typ ženy, která je přesvědčená, že Nullford je lepší než nikdo. Ale už se o té strašné nabídce nebavme! I když jsem se chtěla hlavně zbavit hněvu kvůli té

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Slečna Emma a lev salónů.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.